

Aleksis K

Viimeinen ryyppy

□ Talonpoika, kuppari, varas ja keppikerjäläinen istuivat rannalla pensaan juussa eräällä kevään ensimmäisistä pälvistä.

Pulloa siinä oli kallisteltu pitkin päivää, kun yhtäkkiä huomattiin, että enää yksi ryyppy oli jäljellä.

Mutta kuka sen saisi juoda, siinäpä kysymys?

Aikansa riidellyään kaverukset päätyivät kilpailuun. Ryyppyn saisi nauttia se, joka parhaiten todistaisi surkeutensa.

– Navetta paloi kivijalkaan viime pyhänä, vainovalkeista pääsi syttymään, valitti talonpoika. – Siinä meni kaikki elukat ja leikkuupuimurit. Eilen oli pakko huutokauppa, mutta silti jäi toista milliä velkaa. EY tuo ja EY vie, mutta maanviljelys on onnenkauppaa, hän huokasi kyynel silmäkulmassa.

Kupparilla meni vähintään yhtä huonosti. Työt olivat loppuneet jo ajat sitten, kun sosiaalimenoja karsittiin, ja ensimmäisenä oli tietysti aloitettu Peräpohjanmaan Kuppaus- ja Verenpysäytyskuntainliiton Umpihoidon Vuodeosastolta, missä kuppari oli ollut töissä. – Veroja pitää silti maksaa vanhojen kuppauksen tuloista yli 200 prosenttia netto.

– Varas vilkaisi olkansa yli ja kuiskaili oman tarinansa väräjäväällä äänellä. Enää ei löytynyt mitään varastettavaa. Taskut ammottavat tyhjillään, asuntomurrot tuottavat parhaimmillaan homehtuneita leivänkannikoita, ja pankeissa joutuu ryöstäjäkin jonottamaan puoli päivää, varas voivotteli. – Mikseivät ne voi laittaa ryöstöpalveluja automaatteihin, hän tuheri epätoivoisena ennenkuin ääni hukkui lopullisesti kyyneliin.

Kaverukset istuivat tovin eteensä tuijottaen, huomattuaan itsekin, kuinka kurjasti itse kunkin asiat todella olivat.

– Jaa, mutta onhan meillä vielä tämä keppikerjäläinen jäljellä, havahtui lopulta kuppari. – Sinulla se ei taida paljon elämä heilahdella, kun olet jo ennestään peea. Vaan annapas kuulua, niin saadaan tietää, kuka sen viimeisen huikan saa.

– Niin, aloitti keppikerjäläinen. – Itse asiassa minä en oikeasti ole keppikerjäläinen. Koulutukseltani olen ekonomi, varatuomari ja diplomi-insinööri. Asun kuniissa talossa arvostetussa ympäristössä nauttien vähän toistasadantuhannen markan palkkaa kuussa. Täälläkin olen oikeastaan projektitehtävissä...

– No voi helekuta, keskeytti talonpoika.

– Sinähän se sitten järjestät lisää häppää, riemuitsi varas.

– Taisipa jäädä viimeinen ryyppy minulle, laskeskeleli kuppari kohottaen jo pulloa huulilleen.

– Hetkinen, veljet, kiiruhti keppikerjäläinen kuitenkin jatkamaan. – Tässä jutussa on vain yksi mutta...

Hän piti hetken tehotauon ennenkuin jyräytti lopullisen totuuden:

– Minä olen pankinjohtaja!

Se tehoi kuin pommi. Kaverukset mykistyivät ensin täysin, sitten alkoi leuka väpättää kullakin vuorollaan. He tiesivät toivonsa kadonneen lopullisesti, sillä tuohon surkeuteen ei kellään olisi mitään lisättävää. Pääpainuksissa, olkapäät nytkähdellen, peräänsä vilkaisse matta häipyivät talonpoika, kuppari ja varas janoisina iltasumuun.

Pankinjohtaja kohotti pullon huulilleen ja kulautti pohjat kurkkuunsa jotta vain ontto lorina jäi kaikuun hiljentyneeseen iltaan.